

**ΓΡΗΓΟΡΗΣ
ΔΕΛΑΒΕΚΟΥΡΑΣ**
Η ΑΠΟΨΗ ΜΟΥ

Εκπρόσωπος Τύπου Υπουργείου Εξωτερικών

Περί καταγγελιών και εγκλημάτων

Τις τελευταίες ημέρες τέθηκε εκ νέου το θέμα καταγγελίας της Ενδιάμεσης Συμφωνίας εκ μέρους της Ελλάδας. Χαρακτηρίστηκε δε, «διά παραλείψεως δυνάμει έγκλημα εναντίον του εθνικού συμφέροντος» το γεγονός ότι οι κυβερνήσεις Καραμανλή και Παπανδρέου δεν κατήγγειλαν την Ενδιάμεση Συμφωνία με την ΠΓΔΜ. Η σχετική άποψη είχε διατυπωθεί τον Νοέμβριο του 2008, επτά μήνες μετά το Βουκουρέστι και αφού η κυβέρνηση της ΠΓΔΜ είχε προσφύγει στο Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης. Σύμφωνα με την επιχειρηματολογία της εποχής, αν και η Ελλάδα δεν άσκησε βέτο στο Βουκουρέστι, «σε επόμενες συνόδους πιθανότητα θα χρειασθεί να το ασκήσει» και «θα υποχρεωθεί και τυπικά να παραβιάσει την Ενδιάμεση Συμφωνία».

Η χρήση του όρου «έγκλημα» μπορεί να προκαλεί εντυπώσεις, αλλά παραμένει αθεμελίωτη. Ας δούμε τι θα σήμαινε καταγγελία της Ενδιάμεσης Συμφωνίας:

1. Η Ενδιάμεση Συμφωνία καθορίζει το πλαίσιο των διμερών σχέσεων των δύο χωρών. Βάσει αυτής η Ελλάδα αναγνώρισε την ΠΓΔΜ, θεμελίωσε διπλωματικές σχέσεις και ρύθμισε σειρά πρακτικών ζητημάτων για την εξομάλυνση των σχέσεων των δύο χωρών. Επομένως, τυχόν καταγγελία της θα απαιτούσε τη διαπραγμάτευση νέας συμφωνίας για τα ανωτέρω ζητήματα, υπό τη σκιά όμως της επιδείνωσης των σχέσεων που θα είχε επέλθει λόγω της καταγγελίας.

2. Θα σήμαινε αμφισβήτηση εκ μέρους της Ελλάδας της διαδικασίας διαπραγματεύσεων για την επίλυση του ζητήματος της ονομασίας της ΠΓΔΜ, υπό την αιγίδα του ΟΗΕ. Τα άρθρα επίσης, των Αποφάσεων 817 και 845 (1993) του Συμβουλίου Ασφαλείας που προβλέπουν τις διαπραγματεύσεις έχουν ενσωματωθεί στην Ενδιάμεση Συμφωνία. Οι διαπραγματεύσεις ξεκίνησαν μόνον όταν αυτή ολοκληρώθηκε και αφού είχαν, εν τω μεταξύ, παρέλθει δύο χρόνια από την υιοθέτηση των σχετικών αποφάσεων. Καταγγελία θα έδινε την εντύπωση, έστω και εσφαλμένη, ότι η Ελλάδα παύει να είναι η εποικοδομητική πλευρά, αντίθετα με τη συνεπή πολιτική που έχει ασκήσει από το 1995.

3. Η εισήγηση βασίζεται στην άποψη ότι η Ελλάδα θα παραβίαζε τελικά την Ενδιάμεση Συμφωνία. Κάτι τέτοιο όμως δεν συνέβη, όπως επιβεβαιώνουν οι ομόφωνες και συλλογικές αποφάσεις του ΝΑΤΟ το 2008, 2009 και 2010 στο ανώτατο επίπεδο.

4. Η Ενδιάμεση Συμφωνία παύει να ισχύει έναν χρόνο μετά τη γραπτή καταγγελία της. Άρα, για να αποφευχθεί ο οποιοσδήποτε θεωρητικός κίνδυνος, η καταγγελία θα έπρεπε να είχε γίνει τουλάχιστον ένα χρόνο προ της καταθέσεως της προσφυγής εκ μέρους της ΠΓΔΜ. Τέτοιο όμως θέμα δεν θα είχε λόγο να ανακύψει είτε πριν ή μετά το Βουκουρέστι, όπου η Συμμαχία αποφάσισε ομόφωνα ότι η ΠΓΔΜ θα κληθεί να ενταχθεί στο ΝΑΤΟ μετά την επίλυση του ζητήματος της ονομασίας.

5. Καταγγελία της Ενδιάμεσης Συμφωνίας, μετά την κατάθεση της προσφυγής ενώπιον του Διεθνούς Δικαστηρίου Χάγης, θα είχε εκ των πραγμάτων αρνητικό αντίκτυπο στη δικαστική διαδικασία.

Σύμφωνα με τις πρόνοιες της Ενδιάμεσης Συμφωνίας και οι δύο χώρες διατηρούν τη δυνατότητα καταγγελίας της. Όμως, οι αποφάσεις για τόσο σοβαρά θέματα εξωτερικής πολιτικής δεν μπορεί να λαμβάνονται με όρους εντυπωσιασμού, αλλά βαθιάς, προσεκτικής και συνδυαστικής ανάλυσης των δεδομένων, της συγκυρίας και των επιπτώσεων που θα έχουν στα συμφέροντα της χώρας μας.